

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/1326/2015                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 8814204467                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.01.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Oľga Trnková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:8814204467.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky Mgr. B., bývajúcej vo A., zastúpenej JUDr. Ernestom Vokálom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 61, proti odporkyni Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom v Košiciach, Komenského 50, IČO: 36 570 460, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spol. s r. o., so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, IČO: 36 588 725, o obnovu konania, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 3 C 136/2010, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 7. júla 2015 sp. zn. 5 Co 13/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške 87,52 eur na účet advokátskej kancelárie JUDr. Peter Kerecman spol. s r. o. a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

### Odôvodnenie

Okresný súd Vranou nad Topľou uznesením z 21. októbra 2014 č.k. 4 C 58/2014-50 zamietol návrh navrhovateľky na obnovu konania vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 3 C 136/2010. Navrhovateľke uložil povinnosť uhradiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 350,22 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľka podala návrh na obnovu konania po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty uvedenej v § 230 ods. 1 O. s. p. Bolo preukázané, že navrhovateľka mala vedomosť o spotrebiteľskom charaktere svojej právnej veci už v čase písomného doručenia rozsudku súdu prvého stupňa a následne aj odvolacieho súdu, kde z odôvodnenia je táto skutočnosť zrejmalá. Vzhľadom na to, že po doručení rozsudkov oboch súdov vec bola právoplatne skončená 5. júna 2013, subjektívna trojmesačná lehota navrhovateľke uplynula 6. septembra 2013. Tvrdenie navrhovateľky, že o postavení spotrebiteľky sa dozvedela až z oznámenia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a že napriek prečítaniu odôvodnení rozhodnutí súdov ich obsahu neporozumela, je právne irelevantné a účelové. Pokiaľ sa týka vedomosti o rozhodnutiach súdneho dvora Európskej únie poukázal súd prvého stupňa na to, že z § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o všetkom čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to

týka. Domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Z toho vyplýva, že navrhovateľke nič nebránilo uplatniť dôvod obnovy v zákonom stanovenej lehote a keďže v § 230 ods. 3 O. s. p. sa uvádza, že navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné, súdu prvého stupňa nezostávalo nič iné, ako návrh na obnovu konania zamietnuť. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Prešove uznesením zo 7. júla 2015 sp. zn. 5 Co 13/2015 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť náhradu trov konania odporcu vo výške 83,89 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľka podala návrh na obnovu konania po uplynutí trojmesačne subjektívnej lehoty uvedenej v § 230 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že pokiaľ sa týka vedomosti o rozhodnutiach Súdneho dvora Európskej únie platí domnienka znalosti uverejnených právnych aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie uvedené v § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.Z. o úradnom vestníku Európskej únie, ktorá je nevyvrátiteľná. Z toho vyplýva, že navrhovateľke nič nebránilo uplatniť dôvody obnovy konania v zákonom stanovenej lehote. Navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď návrh na obnovu konania zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. t.j., že sa jej postupom súdov odňala možnosť konať pred súdom. Dovolanie odôvodnila ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. t.j., že rozhodnutia oboch súdov nižších stupňov sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhla, aby dovolací súd obe rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázala na to, že až tzv. „dobyťom“ z 25. marca 2014 na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a následne informovaním v advokátskej kancelárii sa dozvedela, že odporca ako dodávateľ porušuje dobré mravy a jeho konaním voči nej ako spotrebiteľke boli použité neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Dovtedy o takomto nesprávnom postupe odporcu, ktorý je v rozpore so zákonom, nemala vedomosť. Tento tzv. „dopyt“ a informovanie sa v advokátskej kancelárii o nekalých obchodných praktikách dodávateľa - odporcu je novým dôkazom a z neho vyplývajú nové skutočnosti, ktoré nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a môžu pre ňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Preto súd nemal dôvod spochybňovať dodržanie trojmesačnej subjektívnej lehoty uvedenej v § 230 ods. 1 O. s. p. na podanie návrhu na obnovu konania. O konštantnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie sa navrhovateľka dozvedela až 25. marca 2014 a návrh na obnovu konania podala na súd prvého stupňa 23. mája 2014, teda v zákonnej lehote. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove z 29. mája 2014 sp. zn. 20 Co 85/2014, ktoré bolo vydané v inej veci Okresného súdu Vranou nad Topľou (pod sp. zn. 4 C 16/2013), z ktorého vyplýva, že pokiaľ voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý nemožno priznať dodávateľovi (v danom prípade odporcovi) náhradu trov konania. Aj v tomto smere teda súdy pochybili, pretože z tohto právneho názoru odvolacieho súdu (v inej veci) nevychádzali. V tejto súvislosti je potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. z/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je spotrebiteľ uplatňujúci svoje práva v súlade so zákonom oslobodený od súdnych poplatkov. Táto právna úprava (týkajúca sa poplatkovej povinnosti spotrebiteľa) naznačuje, že v prípade zistenia použitia nekalých obchodných praktík voči spotrebiteľovi ide o dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné nepriznať náhradu trov konania aj keby bol dodávateľ z iných dôvodov v konaní úspešný. Ide teda o osobné oslobodenie navrhovateľky od súdnych poplatkov, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, pokiaľ jej súdny poplatok v predmetnej veci vyrubil. Tým nerešpektoval jej zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov. Zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 243 O. s. p.).

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky sa stotožnil s rozhodnutiami oboch súdov nižšieho stupňa.

Najvyšší súdu Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle ust. § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/], na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu dovolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Nakoľko v prejednávanej veci dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu má charakter potvrdzujúceho rozhodnutia vo vzťahu k uzneseniu súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania odvolací súd nevyslovil) a nejde o žiaden z ďalších prípadov vymenovaných v ust. § 239 ods. 1, 2 O. s. p., je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľky z tohto zákonného ustanovenia vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ust. § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a-g/ O. s. p., teda, či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. a-g/ O. s. p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zamerl na otázku, či v dôsledku postupu nižších súdov nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva, napr. môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom.

Po preskúmaní obsahu spisu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd v prejednávanej veci svojim postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania ak a/ sú tu skutočnosti

rozhodnutia, alebo dôkazy bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b/ možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c/ bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu, d/ Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu, alebo konaním, ktoré mu predchádzalo boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníkom konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením, e/ je v rozpore s rozhodnutím súdneho dvora Európskych spoločenských súdov, alebo iného orgánu Európskych spoločenských súdov, f/ možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného prepisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie (§ 228 ods. 1 O. s. p.).

Návrh na obnovu konania má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) obsahovať označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha (§ 228 ods. 3 O. s. p.).

Dovolateľka namietala, že postupom súdov oboch stupňov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súdy neakceptovali jej argumentáciu týkajúcu sa včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania v prejednávanej veci a neuznali, že o rozhodujúcich okolnostiach právne významných pre posúdenie predmetnej veci sa dovolateľka dozvedela až na základe informácie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky 25. marca 2014 a na základe následnej porady v advokátskej kancelárii jej terajšieho právneho zástupcu.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa z 2. júla 2012 č.k. 3 C 136/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 4. apríla 2013 sp. zn. 17 Co 148/2012 (t.j. rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní) nadobudli právoplatnosť 5. júna 2013. Dovolateľka bola informovaná o tom, že prejednávaná vec je spotrebiteľského charakteru a v konaní bola neúspešná preto, lebo nepreukázala tvrdenia týkajúce sa zanedbania odbornej starostlivosti odporcu, pokiaľ ide o správne odpočítanie odobratej pitnej vody, odplata za ktorú bola predmetom konania v pôvodnom konaní. Tvrdenie dovolateľky, že o tom, že voči nej ako spotrebiteľke boli použité neprijateľné zmluvné podmienky a predovšetkým nekalé obchodné praktiky sa dozvedela až na základe spomínanej informácie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 25. marca 2014 (a na základe následnej porady s právnym zástupcom) je bez právneho významu z pohľadu včasnosti podania návrhu na obnovu konania, nakoľko v zmysle vyššie uvedeného navrhovateľka si bola vedomá toho, že ide o spotrebiteľskú vec.

Dovolateľka taktiež namietala, že o konštantnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, ktorá by mohla privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie aj v prejednávanej veci, sa dozvedela až na základe porady so svojim právnym zástupcom a z predchádzajúcej informácie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 25. marca 2014. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-618/10 zo 14. júna 2012 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino bol uverejnený v úradnom vestníku Európskej únie 28. júla 2012, rozsudok C-397/11 z 30. mája 2013 vo veci Erika Joros proti Aegon Magyarországi Hitel Zrt. a rozsudok vo veci C-488/2011 z 30. mája 2013 vo veci Brusse, Man Garabito proti Jahani BV boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie 3. augusta 2013, rozsudok C-429/05 zo 4. októbra 2007 vo veci Rampion, Godard proti Franfinance SA bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 8. decembra 2007, rozsudok C-472/11 z 21. februára 2013 vo veci BanifPlus, Bank Zrt. proti Csaba Csipai a spol. bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 20. apríla 2013, rozsudok C-453/10 z 15. marca 2012 Jana Pereničová, Vladislav Perenič proti SOS financ spol. s r. o. bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 5. mája 2012 a rozsudok C-435/11 z 19. septembra 2013 vo veci CHS Tour Services GmbH proti Team4 Travel GmbH bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 23. novembra 2013. So zreteľom na ust. § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie je potrebné konštatovať, že momentom zverejnenia týchto rozsudkov Súdneho dvora EÚ ako právnych aktov, ktoré sa uverejňujú v Úradnom vestníku EÚ platí aj právna domnienka vedomosti všetkých dotknutých subjektov (vrátane dovolateľky) o týchto rozhodnutiach ako právnych aktoch. Nemožno

preto akceptovať názor, že až na základe porady s jej právnym zástupcom 25. marca 2014 sa dovolateľka dozvedela o relevantnej judikatúre Súdneho dvora EÚ.

Dovolateľka taktiež namietala, že v predmetnej veci jej bol nesprávnym postupom súdu prvého stupňa vyrubený súdny poplatok, hoci ide o spotrebiteľskú vec, teda o konanie, ktoré je oslobodené od súdnych poplatkov. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že z obsahu spisu nevyplýva, že by v konaní o povolenie obnovy konania v prejednávanej veci bola navrhovateľke uložená nejaká poplatková povinnosť, z toho vyplýva, že k takejto vade konania nedošlo. Pokiaľ navrhovateľka poukazuje na to, že z iného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (20 Co 85/2014 z 29. mája 2014) vyplýva, že použitie nekalej obchodnej praktiky je dôvod na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O. s. p. v otázke náhrady trov konania a teda pre nepriznanie tejto náhrady trov konania úspešnému odporcovi, treba poukázať na to, že táto okolnosť nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1, alebo § 239 ods. 1, 2 O. s. p. v prejednávanej veci. Ide o problematiku právneho posúdenia v otázke náhrady trov konania o povolenie obnovy konania.

Nakoľko prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nemožno vyvodiť z ust. § 239 ods. 1, 2 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vád uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol. Za týchto okolností nebol daný dôvod na povolenie odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemá (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Odporkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p.) a trovy aj vyčísliła. Dovolací súd priznal odporkyni náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene jej právneho zástupcu za jeden úkon právnej služby poskytnutej odporkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu [§ 13a ods. 1 písm. a/, c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 64,54 eur, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky, miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (8,39 eur) predstavuje spolu 72,93 eur. K tejto sume je potrebné pripočítať daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) vo výške 14,59 eur so zreteľom na to, že právny zástupca odporkyne je platiteľom DPH, čo spolu predstavuje sumu 87,52 eur za jeden úkon právnej služby.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.